"ଏକ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ, ମହାନ ଏବଂ ସୁଖଦାୟୀ ମୁହୂର୍ତ୍ତ"

ଆଜି ଭାଗ୍ୟ ନିର୍ମାତା ବାବା ନିଜର ସମସ୍ତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟବାନ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ହର୍ଷିତ ହେଉଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନ କିପରି କଳ୍ପ ପୂର୍ବ ଭଳି ନିଜର ସୁପ୍ତ ଭାଗ୍ୟକୁ ଜାଗ୍ରତ କରି ଏଠାରେ ପହଞ୍ଚିଯାଇଛନ୍ତି । ତେବେ ତୁମେମାନେ ନିଜର ଭାଗ୍ୟକୁ ଜାଗ୍ରତ କରି ଆସିଛ । ବାବାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିଯିବା ଅର୍ଥାତ୍ ଭାଗ୍ୟକୁ ଜାଗ୍ରତ କରିବା । ଏବେ ବିଶେଷ କରି ଡବଲ ବିଦେଶୀ ପିଲାମାନଙ୍କର ମଧୁବନ ବରଦାନ ଭୂମିରେ ସଂଗଠନ ହେଉଛି । ଏହି ସଂଗଠନ ହେଉଛି ଭାଗ୍ୟବାନ ପିଲାମାନଙ୍କର ସଂଗଠନ । ସର୍ବପ୍ରଥମେ ଭାଗ୍ୟର ଦ୍ୱାର ଖୋଲିବାର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସମୟ ବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ତା'କୁ କୁହାଯିବ ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଲେ, ମାନିଲେ ଏବଂ ମୋର ବାବା ବୋଲି କହିଲେ । ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ହିଁ ସାରା କଳ୍ପ ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଏବଂ ସୁଖଦାୟୀ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ହୋଇଗଲା । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତର ସ୍ମୃତି ଏବେ ମଧ୍ୟ ଆସୁଛି ନା । ନିଜକୁ ତିଆରି କରିବା, ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ଏବଂ ଅଧିକାର ପାଇବା ଏହା ତ ସଙ୍ଗମଯୁଗ ସାରା ହିଁ ଅନୁଭବ କରିଚାଲିବ, କିନ୍ତୁ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଅନାଥରୁ ସନାଥ ହୋଇଥିଲ, କ'ଣରୁ କ'ଣ ହୋଇଗଲ, ବିଚ୍ଛୁଡି ଯାଇଥିବା ପିତାଙ୍କ ସହିତ ପୁନର୍ବାର ମିଶିଲ । ଅପ୍ରାପ୍ତ ଆତ୍ମା ସର୍ବପ୍ରାପ୍ତିର ଦାତାଙ୍କର ହୋଇଗଲା, ସେହି ପ୍ରଥମ ପରିବର୍ତ୍ତନର ମୁହୂର୍ତ୍ତ, ଭାଗ୍ୟର ଜାଗ୍ରତ ହେବାର ମୁହୂର୍ତ୍ତ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଏବଂ ମହାନ । ସ୍ୱର୍ଗର ଜୀବନଠାରୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ପ୍ରଥମ ମୁହୁର୍ତ୍ତଟି ମହାନ, ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଗଲ । ମୋର ହିଁ ତୋର ହୋଇଗଲା ଏବଂ ତୋର ମାନିନେବା ମାତ୍ରେ ଡବଲ ଲାଇଟ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜକୁ ଜ୍ୟୋତିସ୍ୱରୂପ ଆତ୍ମା ଅନୁଭବ କରିବା ସହିତ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ମଧ୍ୟ ହୋଇଗଲ । ମୋର ମୋରର ବୋଝରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଡବଲ ଲାଇଟ୍ ହୋଇଗଲ । ଖୁସିର ଡେଣା ଲାଗିଗଲା । ଭୂପୃଷ୍ଠରୁ ଯାଇ ଆକାଶରେ ଉଡିବାକୁ ଲାଗିଲ । ପଥରରୁ ହୀରା ହୋଇଗଲ । ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଚକ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ଜଞ୍ଜାଳରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହୋଇଗଲ । ତେବେ ସେହି ଘଡି (ମୁହୁର୍ତ୍ତ) ମନେ ଅଛି ? ସେହି ବୃହସ୍ପତିର ଦଶା ଚଳିବାର ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଯେଉଁଥିରେ ଶରୀର-ମନ-ଧନ ଇତ୍ୟାଦି ସର୍ବପ୍ରାପ୍ତିର ଭାଗ୍ୟ ଭରି ରହିଛି । ଏହିଭଳି ଦଶା, ଏହିଭଳି ଭାଗ୍ୟର ରେଖା ତିଆରି ହେବାର ବେଳାରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟବାନ ଆତ୍ମା ହୋଇଗଲ । ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଖୋଲିଗଲା ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ଦେଖିଲ । ତେବେ ସମସ୍ତେ ଅନୁଭବୀ ଅଟ ନା । ଅନ୍ତରରେ ଏହି ଗୀତ ଗାଉଛ ନା । ବାଃ ସେହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମୁହୂର୍ତ୍ତ! ଚମତ୍କାରୀ ତ ସେହି ମୂହୁର୍ତ୍ତର ନା! ବାପଦାଦା ଏହିଭଳି ମହାନ ବେଳାରେ ଭାଗ୍ୟବାନ ବେଳାରେ ଆସିଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଦେଖି ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି ।

ବ୍ରହ୍ମାବାବା ମଧ୍ୟ କହିଲେ ବାଃ ଆଦି ଦେବଙ୍କର ଆଦିକାଳର ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟର ଅଧିକାରୀ ପିଲାମାନେ ବାଃ! ଶିବବାବା କହିଲେ ବାଃ ମୋର ଅନାଦି କାଳର ଅନାଦି ଅବିନାଶୀ ଅଧିକାରକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ପିଲାମାନେ ବାଃ! ତେବେ ବାପ (ଶିବ) ଏବଂ ଦାଦା (ବ୍ରହ୍ମା) ଦୁହିଁଙ୍କର ଅଧିକାରୀ ସିକିଲଧେ ଏବଂ ସ୍ନେହୀ ସାଥୀ ପିଲାମାନେ ଅଟ । ବାପଦାଦାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଶା ରହିଛି— ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମା ଜୀବନର ସାଥୀ, ସଚ୍ଚା ସାଥୀ, ପ୍ରୀତିର ରୀତିକୁ ପାଳନ କରୁଥିବା ସାଥୀ ବହୁତ ଖୋଜିବା ପରେ ପାଇ ତ ଯାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ବି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଜଣେ ବି ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ସାଥୀ ମିଳୁନାହିଁ ହେଲେ ବାପଦାଦାଙ୍କୁ କେତେ ଜୀବନସାଥୀ ମିଳିଛନ୍ତି! ଏବଂ ଜଣେ ଜଣେ ପରସ୍ପରଠାରୁ ମହାନ । ତେବେ ତୁମେମାନେ ସଚ୍ଚା ସାଥୀ ଅଟ ନା! ଏଭଳି ସଚ୍ଚା ସାଥୀ ଯାହାକି ପ୍ରାଣ ପଛକେ ଚାଲିଯିବ କିନ୍ତୁ ପ୍ରୀତିର ରୀତିକୁ ପାଳନ କରିବାରେ କେବେହେଲେ ପଛଘୁଞ୍ଚା ଦେବେ ନାହିଁ । ଏହିଭଳି ସଚ୍ଚା ସାଥୀ, ଜୀବନ ସାଥୀ ।

ବାପଦାଦାଙ୍କର ଜୀବନ କ'ଣ, ଜାଣିଛ ? ବିଶ୍ୱ ସେବା ହିଁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ଜୀବନ । ଏହିଭଳି ଜୀବନର ସାଥୀ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଅଟ ନା, ସେଥିପାଇଁ ସଚ୍ଚା ଜୀବନସାଥୀ ଯିଏକି ସାଥୀରେ ରହିଥା'ନ୍ତି, ବାପଦାଦାଙ୍କର ସେହିଭଳି କେତେ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି! ରାତି ଦିନ କେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହୁଛ ? ସାଥୀରେ ରହିବାର କାର୍ଯ୍ୟରେ ନା । ସମସ୍ତ ଜୀବନ ସାଥୀ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସଦାସର୍ବଦା କେଉଁ ସଂକଳ୍ପ ରହୁଛି ? ସେବାର ନାଗରା ବଜାଇବାର ସଂକଳ୍ପ । ଏବେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ବାବାଙ୍କର ସ୍ନେହରେ ମଗ୍ନ ଅଛ (ବୁଡି ରହିଛ) । ତେବେ ସେବାର ସାଥୀ ହୋଇ ସେବାର ପ୍ରମାଣ ସାଥୀରେ ନେଇ ଆସିଛ ନା । ନିଜ-ନିଜର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅନୁସାରେ ସଫଳତାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଚାଲିଛ । ଯେତିକି କରିଛ ତାହା ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ବହୁତ ଭଲ କରିଛ, ତେବେ ଆହୁରି ଆଗକୁ ବଢିବାର ଅଛି ନା । ଏହି ବର୍ଷ ସେବାରେ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ଦେବାର ସେବା ତ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ କରିଛ କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ କିଛି କିଛି ସ୍ଥାନରୁ ମାଇକ୍ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଆଣିଛ କିନ୍ତୁ ଚାରିଆଡର ମାଇକ୍ ଆତ୍ମା (ଯେଉଁମାନେ ଅନେକଙ୍କୁ ସନ୍ଦେଶ ଦେବାରେ ନିମିତ୍ତ ହେବେ) ଆସି ନାହାଁନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସନ୍ଦେଶ ତ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଇଛ କିନ୍ତୁ ଚାରିଆଡର ନିମିତ୍ତ ହୋଇଥିବା ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ଶବ୍ଦ କରୁଥିବା ବଡ ମାଇକ୍ କୁହ ବା ସେବାର ନିମିତ୍ତ ଆତ୍ମା କୁହ, ଏଠାକୁ ଆସନ୍ତୁ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜକୁ ନିଜ ନିଜ ସ୍ଥାନ ପାଇଁ ସନ୍ଦେଶ ଦାତା ମନେ କରି ଯାଆନ୍ତୁ । ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ସବୁ ସ୍ଥାନରୁ ଆସିଛନ୍ତି ସେହି ସବୁ ସ୍ଥାନର ସନ୍ଦେଶ ଦାତା ତ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଗଲେ କିନ୍ତୁ ଚାରିଆଡର ମାଇକ୍ ଆତ୍ମା ଆସନ୍ତୁ ଏବଂ

ସନ୍ଦେଶଦାତା ହୋଇ ଏଠାରୁ ଯାଆନ୍ତୁ । ତେବେ ଚାରିଆଡେ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ପ୍ରତ୍ୟେକ କୋଣ ଅନୁକୋଣରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମିଳିଯାଉ । ଏକା ସମୟରେ ଚାରିଆଡେ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ପ୍ରଚାର ହେବା, ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ବଡ ନାଗରା ବାଜିବା । ତେବେ ଚାରିଆଡେ ଗୋଟିଏ ନାଗରା ବାଜୁ ଯେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଏକ ଅଟୁ (ଅନେକ ନୁହେଁ) ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ତେବେ କୁହାଯିବ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତାର ନାଗରା ।

ଏବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦେଶର ବ୍ୟାଣ୍ଡବାଜା ବାଜିଗଲାଣି ଅର୍ଥାତ୍ ପରମାତ୍ମା ସନ୍ଦେଶ ମିଳିଗଲାଣି । ଆଗକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତାର ନାଗରା ବାଜିବାକୁ ଯାଉଛି । ବ୍ୟାଣ୍ଡ ବାଜା ତ ଭଲ ଭାବରେ ବଜାଇଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବାପଦାଦା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଦେଶର ନିମିତ୍ତ ହୋଇଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ହୋଇଥିବା ସେବାର ସମାଚାର ଶୁଣି ଏବଂ ନୂଆ ନୂଆ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି । ଭାରତର ବ୍ୟାଣ୍ଡବାଜା ମଧ୍ୟ ଶୁଣିଛନ୍ତି । ତେବେ ବ୍ୟାଣ୍ଡ ବାଜାର ଶବ୍ଦ ଏବଂ ନାଗରା ଶବ୍ଦରେ ମଧ୍ୟ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଅଛି । ତେଣୁ ମନ୍ଦିରମାନଙ୍କରେ ବ୍ୟାଣ୍ଡବାଜା ପରିବର୍ତ୍ତେ ନାଗରା ବଜାଇ ଥାଆନ୍ତି । ଏବେ ବୁଝିଲ ଆଗକୁ କ'ଣ କରିବାର ଅଛି ? ସଂଗଠିତ ରୂପରେ ଶବ୍ଦ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ସବୁ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଖୁବ ଜୋରରେ ପ୍ରଚାର ହୋଇପାରିବ । ଏବେ ବି ଯଦି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ହାଁଜୀ (ଆଜ୍ଞା ହଁ) କହିବ ଏବଂ ସମସ୍ତେ ମିଶି ହାଁ ଜୀ କହିବେ, ତେବେ ସେଥିରେ ପ୍ରଭେଦ ରହିବ ନା । ଈଶ୍ୱର ଜଣେ ଅଟନ୍ତି, ଆମେ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଏକ ଅଟୁ ଏବଂ ଏହି ଗୋଟିଏ ହିଁ ରାସ୍ତା । ଏହିଭଳି ଜୋରଦାର ଶବ୍ଦ ଏକ ସମୟରେ ଚାରିଆଡୁ ଶୁଣାଯାଉ । ଟି.ଭି.ରେ ଦେଖ, ରେଡିଓରେ ଦେଖ, ଖବରକାଗଜରେ ଦେଖ, ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁଖରେ ଦେଖ ସବୁଠି ସେହି ଗୋଟିଏ କଥା ଜୋରଦାର ଶବ୍ଦରେ ଶୁଣିବାକୁ ମିଳୁ । ତେବେ ଏହା ଅନ୍ତଃରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ସମାଚାର ହେବା ଦରକାର ସେଥିପାଇଁ ତ ବାପଦାଦା ନିଜର ଜୀବନ ସାଥୀମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କର ଏତେ ସବୁ ଜୀବନ ସାଥୀ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜଣେ ଜଣେ ମହାନ ଆତ୍ମା ତେବେ ତାଙ୍କର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ତ ହୋଇ କରି ହିଁ ରହିଛି । କେବଳ ବାବା ନିମିତ୍ତ ହୋଇ ପିଲାମାନଙ୍କର ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମର ପ୍ରାରବ୍ଧ ଜମା କରାଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା!

ଏବେ ତ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବାର ଋତୁ ଚାଲିଛି । ସବୁଠାରୁ ସାନ ଏବଂ ସିକିଲଧେ ହେଉଛନ୍ତି ପୋଲାଣ୍ଡର ପିଲାମାନେ । ପୋଲାଣ୍ଡର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହି ନିଶା ରହିଛି ନା ଯେ ଆମେ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସିକିଲଧେ । ସବୁ ସମସ୍ୟାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ପୁଣି ବି ପହଞ୍ଚି ତ ଯାଇଛନ୍ତି ନା । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ଲଗନ (ନିଷ୍ଠାପର ସ୍ନେହ) । ଲଗନ ବିଘ୍ନକୁ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରିଦିଏ । ତୁମେମାନେ ତ ବାପଦାଦାଙ୍କର ଏବଂ ପରିବାରର ମଧ୍ୟ ପ୍ରିୟ । ପୋଲାଣ୍ଡ ଏବଂ ପର୍ତ୍ତୁଗୀଜ୍ ଦୁଇଟିଯାକ ଦେଶ ଲଗନବାଲା । ନା ଭାଷାକୁ ଦେଖିଲେ, ନା ପଇସାଖର୍ଚ୍ଚକୁ ଦେଖିଲେ, କିନ୍ତୁ ଲଗନ ହିଁ ତାଙ୍କୁ ଉଡାଇ ଆଣିଛି । ଯେଉଁଠାରେ ସ୍ନେହ ଅଛି ସେଠାରେ ସହଯୋଗ ନିଶ୍ଚିତ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ଅସମ୍ଭବରୁ ସମ୍ଭବ ହୋଇଯାଏ । ତେଣୁ ବାପଦାଦା ଏହିଭଳି ମିଠା ପିଲାମାନଙ୍କର ସ୍ନେହକୁ ଦେଖି ହର୍ଷିତ ହେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଲଗନର ସହିତ ସେବା କରୁଥିବା ନିମିତ୍ତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ସ୍ନେହର ସହିତ ମେହନତ ମଧ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ।

ଏମିତି ତ ଏବର୍ଷ ସମସ୍ତେ ବହୁତ ଭଲ ଗ୍ରୁପ ଆଣିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହି ଦୁଇଟି ଦେଶର ମଧ୍ୟ ବିଶେଷତା ରହିଛି, ସେଥିପାଇଁ ବାପଦାଦା ବିଶେଷ ଭାବରେ ଏମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜ ସ୍ଥାନରେ ତ ବହୁତ ଭଲ ବୃଦ୍ଧି କରିଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବାପଦାଦା ସ୍ଥାନର ନାମ ନେଉ ନାହାଁନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ଥାନର ବିଶେଷତା ତ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଟେ ନା । ମଧୁବନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚିବା, ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସେବାର ବିଶେଷତା । ଚାରିଆଡେ ଯେଉଁମାନେ ବି ନିମିତ୍ତ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ବାପଦାଦା ବିଶେଷ ଭାବରେ ସ୍ନେହର ପୁଷ୍ପ ଭେଟି ଦେଉଛନ୍ତି । ଚାରିଆଡେ ଆର୍ଥୀକ ଅବସ୍ଥା ହଲଚଲ୍ ହେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏତେ ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଉଡାଇ ଆଣିଛନ୍ତି । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସ୍ନେହ ସହିତ ପରିଶ୍ରମ ବା ନିଷ୍ଠାର ଚିହ୍ନ । ଏହା ହିଁ ସଫଳତାର ଚିହ୍ନ ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜ ନିଜର ନାମ ସହିତ ସ୍ନେହ ରୂପୀ ପୁଷ୍ପକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବ । ଯେଉଁମାନେ ଆସି ବି ନାହାଁନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ସ୍ନେହର ପତ୍ର ରୂପୀ ମାଳା ବହୁତ ମିଳିଛି । ତେଣୁ ବାପଦାଦା ପହଞ୍ଚି ନପାରିଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଆକାରୀ ରୂପରେ ସ୍ନେହଭରା ୟାଦପ୍ୟାର ଦେଉଛନ୍ତି । ଚାରିଆଡୁ ଆସିଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତିର ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ବାପଦାଦା ଦେଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଅତି ସ୍ନେହୀ, ବାପଦାଦାଙ୍କର ଜୀବନସାଥୀ ଏବଂ ସଦାସର୍ବଦା ସାଥୀରେ ରହୁଥିବା, ସମୀପ ରତ୍ନ ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ୟାଦପତ୍ର ସାଥୀରେ ଆଣିଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କର ପହଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ପହଞ୍ଚିଯାଇଛି ଏବଂ ଏହିଭଳି ପହଞ୍ଚୁଥିବ । ତେବେ ସମସ୍ତେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହିଭଳି ସେବାର ଜୋରଦାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଆରମ୍ଭ କରିଦିଅ । ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମିଳିଥିବା ଶାନ୍ତି ଏବଂ ଖୁସିର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ସର୍ବଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଖୁବ୍ ବାଣ୍ଟ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଶ୍ୱର ସର୍ବଆତ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତ ଖୁସି ଏବଂ ପ୍ରକୃତ ଶାନ୍ତି ହିଁ ଆବଶ୍ୟକ । ଟିକିଏ ଖୁସି ପାଇବା ପାଇଁ କେତେ ସମୟ, ଧନ ଏବଂ ଶାରୀରିକ ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ହିପ୍ପୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି (ଯେଉଁମାନେ ସାମାଜିକ ଚଳଣୀକୁ ଉପେକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଅସାଧାରଣ ପୋଷାକ ପରିଚ୍ଛେଦ ଧାରଣ କରିଥାନ୍ତି), ସେମାନଙ୍କୁ ଏବେ ହାପ୍ପୀ (ଖୁସି) କରିଦିଅ । ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରୁଥିବା ଅନ୍ନପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍କର ଭଣ୍ଡାର ହୁଅ । ଏହି ସନ୍ଦେଶ ସମସ୍ତ ବିଦେଶୀ ପିଲାମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଇ ଦେବ । ବାପଦାଦା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି । କେହି କେହି ଏମିତି ବି ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ପିଲା ଅଛନ୍ତି

ଯେଉଁମାନେ କି ଚାଲୁ ଚାଲୁ ଟିକିଏ ବେପରୁଆ ହେବା କାରଣରୁ ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥୀରୁ ଢିଲା ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଆଉ କେହି କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ମାୟାର ଚକ୍ରାନ୍ତରେ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ବି ଯେତେବେଳେ ସେଥିରେ ଛନ୍ଦି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ପଶ୍ଚାତାପ କରୁଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ମାୟାର ଆକର୍ଷଣ ଥିବା କାରଣରୁ ଚକ୍ରାନ୍ତ ଭଳି ଜଣାଯାଉନାହିଁ ବରଂ ଆରାମ ଲାଗୁଛି, ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ସେହି, ଚକ୍ରାନ୍ତରେ ଛନ୍ଦି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ହୋଶ୍ (ଚେତା) ଆସିଯାଉଛି, ତା'ପରେ କହୁଛନ୍ତି ବାବା-ବାବା କ'ଣ କରିବି । ଏହିଭଳି ଚକ୍ରାନ୍ତର ବଶୀଭୂତ ହୋଇଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ପତ୍ର ଆସୁଛି । ଏହିଭଳି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାପଦାଦା ଯାଦପ୍ୟାର ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ପୁନର୍ବାର ଏହି କଥା ମନେ ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି, ଯେପରି ଭାରତରେ ଗାୟନ ଅଛି ଯେ ରାତିରେ ଭୁଲି ଯାଇଥିବା ଲୋକ ଯଦି ଦିନରେ ଘରକୁ ଆସିଯାଏ ତେବେ ତାକୁ ଭୁଲା କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ସେହିଭଳି ଯଦି ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ପୁନର୍ବାର ଜାଗୃତି ଆସିଗଲା ତେବେ ବିତି କଥାକୁ ଭୁଲିଯିବା ଉଚିତ୍ । ପୁଣି ଥରେ ନୂଆ ଉମଙ୍ଗ, ନୂଆ ଉତ୍ସାହ, ନୂଆ ଜୀବନର ଅନୁଭବ କରି ଆଗକୁ ବଢିପାରିବ ।

ବାପଦାଦା ମଧ୍ୟ ତିନିଥର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କ୍ଷମା କରିଥାଆନ୍ତି । ତିନି ଥର ପୁଣି ବି ସୁଯୋଗ ଦିଅନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ କେହି ବି ସଂକୋଚ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସଂକୋଚକୁ ଛାଡି ଯଦି ସ୍ନେହରେ ଆସିଯିବ ତେବେ ପୁନର୍ବାର ନିଜର ଉନ୍ନତି କରିପାରିବ । ଏହିଭଳି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ଦେବ । ଆଉ କେହି କେହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ପଡି ଆସିପାରି ନାହାଁନ୍ତି ତେଣୁ ସେମାନେ ବହୁତ ଛଟପଟ ହୋଇ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ବାପଦାଦା ସବୁ ପିଲାଙ୍କର ସଚ୍ଚା ହୃଦୟକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଯେଉଁଠି ସଚ୍ଚା ହୃଦୟ ଅଛି ସେଠାରେ ଆଜି ନୁହେଁ ତ କାଲି ଫଳ ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିବ । ଆଚ୍ଛା!

ବାପଦାଦାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଡବଲ ବିଦେଶୀ ପିଲାମାନେ ବସିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ସିଜିନ୍ (ମିଳନ ଋତୁ) ଚାଲିଛି ନା । ତେଣୁ ସିଜିନବାଲାଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ଭୋଜନ କରିବା ପାଇଁ ଦିଆଯାଏ । ସମସ୍ତ ଦେଶବାସୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଭାଗ୍ୟବାନ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଏହିଭଳି ଅତିରିକ୍ତ ନିଶା ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ ଆମେମାନେ ବାବାଙ୍କର ଅବତରଣ ଭୂମିରେ ଜନ୍ମ ନେଇଛୁ । ଏହିଭଳି ସେବାର ନିମିତ୍ତ ଭାରତ ଭୂମି, ବାବାଙ୍କର ଅବତରଣ ଭୂମି ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତର ରାଜ୍ୟ ହେବାର ଭୂମିର ନିବାସୀ ସମସ୍ତ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବାପଦାଦା ବିଶେଷ ଯାଦପ୍ୟାର ଦେଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜର ଲଗନ ଏବଂ ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହ ଅନୁସାରେ ସେବା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେବା ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ଅନେକ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ମଧ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସେବାର ପ୍ରତିଦାନ ସ୍ୱରୂପ ବାପଦାଦା ସବୁ ପିଲାଙ୍କୁ ସ୍ନେହରୂପୀ ପୁଷ୍ପର ପୁଷ୍ପଗୁଚ୍ଛ ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱାଗତ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଫୁଲତୋଡା ଦେଇ ସ୍ୱାଗତ କରୁଛ ନା । ତେବେ ସବୁ ପିଲାଙ୍କୁ ଫୁଲତୋଡା ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସଫଳତା ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ବ୍ୟାଜ (ପଦକ) ମଧ୍ୟ ଲଗାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନ ନିଜ ନିଜ ନାମ ସହିତ ବାପଦାଦାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମିଳିଥିବା ବ୍ୟାଜ ଏବଂ ଫୁଲତୋଡାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବ । ଆଚ୍ଛା!

ସବୁ ଜୋନର ଦାୟିତ୍ୱରେ ଥିବା ଦାଦୀମାନେ ତ ଚେୟାରମ୍ୟାନ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ତେବେ ଚେୟାରମ୍ୟାନ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବଦା ସିଟ୍ ଉପରେ ସେଟ୍ ହେଲାବାଲା ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜର ସ୍ୱସ୍ଥିତିର ଆସନରେ ବସିଲାବାଲା । ଯେଉଁମାନେ ସଦାସର୍ବଦା ସିଟ୍ ଉପରେ ସେଟ୍ ଥାଆନ୍ତି ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଚେୟାରମ୍ୟାନ କୁହାଯାଏ । ସର୍ବଦା ଚେୟାର ସହିତ ନିୟର (ନିକଟ)ରେ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କର ଆରମ୍ଭରୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାଦରେ ସାଥୀ ଅଟନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ପାଦ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ପାଦ ସଦା ସର୍ବଦା ଏକାଭଳି । ତେଣୁ ପାଦ ଉପରେ ପାଦ ରଖିଥିବା ଆତ୍ମା, ସେଥିପାଇଁ ସଦାକାଳର ପ୍ରତିପାଦର ସାଥୀମାନଙ୍କୁ ପଦମ, ପଦମ, ପଦମଗୁଣା ଯାଦପ୍ୟାର ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ହୀରାର ପଦ୍ମଫୁଲ ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକାର କରାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ମହାରଥୀମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଭାଇମାନେ ମଧ୍ୟ ଆସିଗଲେ । ପାଣ୍ଡବମାନେ ସଦା ସର୍ବଦା ଶକ୍ତିମାନଙ୍କର ସାଥୀ ଅଟନ୍ତି । ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କୁ ସଦାସର୍ବଦା ଏହି ଖୁସି ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ ଶକ୍ତିସେନା ଏବଂ ପାଣ୍ଡବସେନା ଉଭୟେ ମିଶି ବାବାଙ୍କର ଯାହା ବି କାର୍ଯ୍ୟ ଚାଲିଛି, ସେଥିରେ ନିମିତ୍ତ ହୋଇ ସେଗୁଡିକୁ ସଫଳ କରୁଥିବା ସଫଳତାର ମୂର୍ତ୍ତି ଅଟନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ପାଣ୍ଡବ ମଧ୍ୟ କମ୍ ନୁହଁନ୍ତି, ମହାନ ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ବିଶେଷତା ମଧ୍ୟ ଅଲଗା ଅଲଗା ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ବିଶେଷ ସେବା ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ବିଶେଷତା ଆଧାରରେ ବାବା ଏବଂ ଈଶ୍ୱରୀୟ ପରିବାର ସମ୍ମୁଖରେ ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଏହିଭଳି ସେବାର ନିମିତ୍ତ ବିଶେଷ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ, ବିଶେଷ ରୂପରେ ବାପଦାଦା ବିଜୟ ତିଳକ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାଗତ କରୁଛନ୍ତି । ବୁଝିଲ । ଆଚ୍ଛା!

ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତ ସବୁ କିଛି ମିଳିଯାଇଛି ନା । କମଳ ପୁଷ୍ପ, ତିଳକ, ଫୁଲତୋଡା, ବ୍ୟାଜ୍ ସବୁ ମିଳିଲା ନା । ତେବେ ଡବଲ ବିଦେଶୀମାନଙ୍କର କେତେ ପ୍ରକାରରେ ସ୍ୱାଗତ ହୋଇଗଲା । ଯାଦପ୍ୟାର ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମିଳିଗଲା ନା । ପୁଣି ବି ଡବଲ ବିଦେଶୀ ଏବଂ ସ୍ୱଦେଶୀ ସମସ୍ତେ ସଦା ସର୍ବଦା ଉନ୍ନତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥାଅ, ବିଶ୍ୱକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ସଦାକାଳ ପାଇଁ ସୁଖର ଝୁଲଣାରେ ଝୁଲୁଥାଉ । ଏହିଭଳି ବିଶେଷ ସେବାଧାରୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ଯାଦପ୍ୟାର ଏବଂ ନମସ୍ତେ ।

ଟ୍ରିନିଡାଡ୍ ପାର୍ଟି ସହିତ:- ସଦାସର୍ବଦା ନିଜକୁ ସଙ୍ଗମଯୁଗୀ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମା ବୋଲି ମନେ କରୁଛ! ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ

ସର୍ବଦା ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥାନରେ ରଖିଥିବା କାରଣରୁ ସେମାନଙ୍କର ସଂକେତ ରୁପରେ ଛୁଟୀ ରଖିଥିବାର ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ଯେହେତୁ ସମସ୍ତ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଏବଂ ତୁମର ପିତା ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ତେଣୁ ତୁମେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ହୋଇଗଲ ନା । ଯେଉଁମାନେ ସଦା ସର୍ବଦା ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରହିଥାନ୍ତି ସେମାନେ ସର୍ବଦା ନିଜକୁ ଡବଲ ଲାଇଟ୍ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି । କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବୋଝ ନଥାଏ । ନା କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧର ବୋଝ, ନା ପୁରୁଣା ସ୍ୱଭାବ-ସଂସ୍କାରର ବୋଝ, ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧଠାରୁ ମୁକ୍ତ । ଏହିଭଳି ମୁକ୍ତ ଆତ୍ମା ଅଟ । ସାରା ଗ୍ରୁପ ହିଁ ନିର୍ବନ୍ଧନ । ଆତ୍ମା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏବଂ ଶରୀରି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତ । ତେବେ ନିର୍ବନ୍ଧନ ଆତ୍ମାମାନେ ଏବେ କ'ଣ କରିବେ ? ସେଣ୍ଟର ସମ୍ଭାଳିବେ ନା । ତେବେ କେତେ ସେବାକେନ୍ଦ୍ର ଖୋଲିବା ଦରକାର । ସମସ୍ତ ମଧ୍ୟ ମିଳୁଛି ଏବଂ ଡବଲ ଲାଇଟ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁଇଆଡୁ ନିର୍ବନ୍ଧନ ମଧ୍ୟ ଅଟ ତେବେ ନିଜ ସମାନ କରିବ ନା । ଯାହା ସବୁ ତୁମକୁ ମିଳିଛି ତାହା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେବାର ଅଛି । ବୁଝିପାରୁଛ ନା ଆଜିର ବିଶ୍ୱର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଏହି ଅନୁଭବର କେତେ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି! ଏହିଭଳି ସମୟରେ ତୁମେ ପ୍ରାପ୍ତି ସ୍ୱରୂପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କ'ଣ ? ବର୍ତ୍ତମାନ ସେବାକୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ବୃଦ୍ଧି କର । ଟ୍ରିନିଡାଡ୍ ଏମିତି ବି ବହୁତ ଧନଶାଳୀ ଦେଶ ତେଣୁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟା ଟ୍ରିନିଡାଡ୍ ସେଣ୍ଟରର ହେବା ଉଚିତ୍ । ତୁମ ଚାରିପାଖରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସ୍ଥାନ ଖାଲି ରହିଛି, ତୁମକୁ ଦୟା ଲାଗୁନାହିଁ ? ତେଣୁ ସେଣ୍ଟର ମଧ୍ୟ ଖୋଲ ଏବଂ ବଡ ବଡ ମାଇକ୍ ମଧ୍ୟ ବାହାର କରି ଏଠାକୁ ଆଣ । ତୁମେମାନେ ଏତେ ସାହସୀ ଅଟ ଯାହାକି ଯାହା ଚାହିଁବ ତାହା କରିପାରିବ । ଯେଉଁମାନେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମା ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅର୍ଥାତ୍ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସେବା ମଧ୍ୟ ସମାହିତ ଅଛି । ଆଚ୍ଛା—

ବରଦାନ:- ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅନୁଭବ ଦ୍ୱାରା ସଦା ସର୍ବଦା ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହରେ ଭରପୁର ରହୁଥିବା ବିଘ୍ନଜୀତ୍ ହୁଅ ।

ପ୍ରତିଦିନ ଅମୃତବେଳାରେ ସାରାଦିନ ପାଇଁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହର ପଏଣ୍ଟ ସବୁ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ସ୍ମୃତିକୁ ଆଣ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନର ମୁରଲୀରୁ ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହର ପଏଣ୍ଟଗୁଡିକୁ ନୋଟ୍ କର, ସେହି ସବୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଜ୍ଞାନର ପଏଣ୍ଟ ଗୁଡିକ ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହକୁ ବଢାଇ ଦେବ । ତେବେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଅନୁଭବ କରିବା ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମାର ସ୍ୱଭାବ ସେଥିପାଇଁ ଚାହେଁ ଜ୍ଞାନର ପଏଣ୍ଟକୁ ଚିନ୍ତନ କର ବା ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଆତ୍ମିକ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ କର, ଯେପରି ବି ହେଉ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ରୂପରେ ଜୀରୋ (ଆତ୍ମା) ହୋଇ ନିଜର ହୀରୋ ପାର୍ଟକୁ ସ୍ମରଣ କର ତେବେ ଯାଇ ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହରେ ଭରପୁର ରହିବ ଏବଂ ସମସ୍ତ ବିଘ୍ନ ସହଜରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ଏଭଳି ଶାନ୍ତ-ସରଳ କରିଦିଅ, ଯାହାକି କ୍ରୋଧର ଭୁତ ଦୂରରୁ ହିଁ ପଳାଇଯିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****